

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/59/2016
Identifikačné číslo spisu:	4311200791
Dátum vydania rozhodnutia:	19.04.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4311200791.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne O. A., bývajúcej v H., J. XXX, zastúpenej JUDr. Luciou Anovčinovou, advokátkou v Bratislave, Štefánikova 5, proti žalovanému T. A., bývajúcemu v C., I. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Evou Horniakovou, advokátkou vo Zvolene, J. Kozačeka 6, o zaplatenie 1.477,13 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14C/88/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 2. októbra 2014 sp. zn. 9Co/ 442/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému k rukám jeho advokátky náhradu trov dovolacieho konania v sume 74,58 eur a to do 3 dní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) z 8. novembra 2012 č. k. 14C/88/2011-146 v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania; okrem toho rozhodol tiež o povinnosti žalobkyne na náhradu trov odvolacieho konania žalovaného. Potvrdenie rozsudku odôvodnil vecnou správnosťou rozhodnutia, i keď zamietnutie žaloby považoval za správne z iného dôvodu ako prvostupňový súd (ktorý považoval právny úkon tvoriaci podklad žalobou uplatneného nároku za absolútne neplatný) a to pre premlčanie práva, namietané žalovaným už v odpore proti platobnému rozkazu, ktorou námietkou sa prvostupňový súd nezaoberal. Pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd zohľadnil úspech žalovaného i majetkové pomery žalobkyne, a preto náhradu trov konania žalovaného, predstavovaných trovami jeho právneho zastúpenia, znížil o 50 %.

Proti tomuto rozsudku podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok prvostupňového súdu zmeniť vyhovením žalobe. Namietala odňatím jej postupom odvolacieho súdu možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“). Takúto vadu malo spôsobiť ako to, že odvolací súd prejednal vec bez toho, aby bolo jeho

uznesenie, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia prvostupňového súdu o ustanovení jej opatrovníčky (uznesenie Krajského súdu v Nitre zo 17. júla 2014 sp. zn. 9Co/606/2014, ďalej tiež len „zrušujúce uznesenie“) riadne doručené „dotknutým stranám“, toto rozhodnutie tak nenadobudlo právoplatnosť a nebolo preto jednoznačné, kto má stáť pred odvolacím súdom (?); tak i to, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, keď nedal odpoveď na námietky dovtedy vznesené žalobkyňou a neprihliadol na ňou predložené dôkazy. Namietala tiež rozpor v právnom posúdení veci súdmi oboch nižších stupňov, keď sa odvolací súd za tvrdenia starostlivého skutkového zistenia skutočností prvostupňovým súdom (ktorý sa premlčaním vôbec nezaoberal a považoval právny úkon, z ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, za absolútne neplatný) stotožnil síce s jeho rozhodnutím, avšak rozsudok potvrdil z iného právneho dôvodu (pre premlčanie práva), čo považuje za neprípustné (ak takto odvolací súd podľa jej názoru v skutočnosti právne posúdenie veci prvostupňovým súdom neuznal). Ani právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa nej neobstojí, keď odvolací súd nesprávne vyhodnotil začatie plynutia premlčacej doby 31. októbrom 2005, hoci táto mala na základe písomnej dohody začať plynúť až od 30. októbra 2011. Odvolaciemu súdu vytkla i chyby v písaní (v odôvodnení rozhodnutia), majúť tiež za to, že zohľadnené neboli ani jej námietky týkajúce sa rozhodnutia o trovách konania a uplatnenia § 150 ods. 1 O. s. p. (kde mala ako dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému vôbec byť zohľadnená jej sociálna, finančná i majetková situácia). Dovoláním napádané rozhodnutie je preto podľa dovolateľky len formálnym rozhodnutím, ktorého odôvodnenie je nepresvedčivé, a preto aj nepreskúmateľné.

Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť (?), poukazujúc na to, že nerozobratie odôvodnením rozhodnutia súdu všetkých argumentov žalobkyne neznamena, že rozhodnutie je nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas riadne zastúpená účastníčka konania (§ 240 ods. 1 a § 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal predovšetkým, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovoláním (§ 236 a nasl. O. s. p.), teda či dovolanie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach §§ 237 a 238 O. s. p.

Na základe úpravy pojatej do ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý 1/ zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.); 2/ rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), 3/ rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo 4/ ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (k obom ostatným spomínaným možnostiam por. § 238 ods. 3 O. s. p.).

V prejednávanej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozsudkov uvádzaných v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Nejde totiž o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok, v ktorého výroku však odvolací súd prípustnosť dovolania pre zásadný význam rozhodnutia nevyslovil. Rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto veci nepredchádzalo ani žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu (z ktorého dôvodu muselo byť vylúčené aj odchýlenie sa odvolacieho súdu od právneho názoru súdu dovolacieho, keďže ten tu nebol) a napokon tu nešlo ani o prípad, v ktorom by odvolací súd v tzv. spotrebiteľskej veci potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, vyslovujúci neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolanie preto podľa § 238 O. s. p. prípustné nie je.

V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ukladajúcim dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy aj na prípadný výskyt procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (či už existenciu takýchto väd

alebo prinajmenšom jednej z nich účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie tu nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a/); ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (písm. b/); účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený (písm. c/); v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d/); sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (písm. e/); účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (písm. f/) a/alebo rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (písm. g/).

Dovolací súd však v tejto veci nezistil zaťaženie konania pred súdmi nižších stupňov ani jeho výsledku (dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu) žiadnou z práve spomenutých zmätočnosťných väd (čo platilo aj u vady výslovne dovolaním namietanej, teda vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdené odňatie jej možnosti konať pred súdom nedostatkom riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, tu platí zásada, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (tu por. I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.; uplatňovanom aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní rozhodujúci význam, zostali sporné (presnejšie v prvom stupni nezodpovedané - pozn. odvolacieho súdu) alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvého stupňa, podrobne opísal dôvody, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu odvolania a ako sa k odvolaniu vyjadril žalovaný. Vyhodnotil, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, avšak vytkol mu, že sa nezaoberal jednou z námietok uplatnených žalovaným už v odpore, a to námietkou premĺčania práva uplatneného žalobou, ktorú následne sám posúdil. V rozsudku dostatočne vysvetlil i dôvody vyhlásenia uznesenia o pojednávaní v neprítomnosti žalobkyne (odvolateľky a neskoršej dovolateľky) v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. (neakceptovanie dôvodov žalobkyne na odročenie pojednávania odvolacieho súdu). Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v kontexte s ním potvrdzovaným rozsudkom súdu prvého stupňa dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, preto ho dovolací súd považuje za riadne zdôvodnené, a teda za presvedčivé. Okolnosť, že poskytnutá odpoveď žalobkyňu neuspokojuje neznamena, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za riadne neodôvodnené rozhodnutie v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek účastníka.

V zmysle stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne, a to ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (tu por. R 2/2016). O taký prípad však v prejednávanej veci nešlo. Tým, že odvolací súd vykonal pojednávanie pre riadne posúdenie námietky žalovaného premĺčaním žalobou uplatneného práva a následne sa s rozhodnutím prvostupňového súdu stotožnil (nech aj na základe odlišného právneho posúdenia), totiž došlo len k uplatneniu postupu výslovne predpokladaného zákonom, keďže podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (čo neznamena nič menej než to, že podstatnou je tu správnosť výroku rozhodnutia v prvom

stupni a naopak podružnou správnosť dôvodov, resp. úvah, za pomoci ktorých sa súd prvého stupňa dopracoval k rozhodnutiu, ktorého výrok - obsahujúci zhrnutý názor súdu na podstatu riešeného problému - je treba považovať za správny). Odôvodnenie rozsudku v takomto prípade treba posudzovať len z pohľadu podloženosti ním konštatovaných skutočností vykonanými dôkazmi a zachovania práva účastníkov na spravodlivý proces.

Tieto podmienky boli podľa názoru dovolacieho súdu v konaní predchádzajúcom rozsudku odvolacieho súdu i v rozsudku samotnom splnené. Taký záver bol namieste nielen preto, že v odôvodnení dovolaním napádaného rozsudku bola daná postačujúca odpoveď na všetky podstatné otázky viažuce sa k predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci, ktoré prvostupňový súd nezohľadnil a sú z neho zrejmé i podstatné dôvody, pre ktoré žaloba bola (musela byť) ako nedôvodná zamietnutá; ale najmä preto, že odvolací súd v konaní predchádzajúcom vyhlásení jeho rozsudku napádaného dovolaním účinne eliminoval možnú námietku prekvapivosti jeho záverov - tým, že k posúdeniu prvostupňovým súdom neposudzovanej námietky premlčania pristúpil až po zachovaní postupu podľa § 213 ods. 2 O. s. p. (ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili). Rozhodnutie rozsudkom až po výzve zo 17. júla 2014 (preukázateľne doručenej priamo v odvolacom konaní nezastúpenej žalobkyne i advokátke žalovaného) a po náležitom posúdení námietky premlčania (s ktorou sa prvostupňový súd nevysporiadal) na pojednávaní odvolacieho súdu 2. októbra 2014, ktorého sa žalobkyňa nezúčastnila bez existencie zákonom tolerovaného dôvodu, oprávňujúceho ju žiadať odročenie pojednávania (v tejto súv. por. i § 119 ods. 3 O. s. p.), preto za postup odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom považovať nešlo a to zvlášť, ak odvolací súd správnosť skutkových zistení prvostupňového súdu nespochybnil, sám rozhodol až po splnení zákonných podmienok pre aplikáciu (v konaní) skôr nepoužitých ustanovení právnych predpisov a svoje rozhodnutie objektívne uspokojivo odôvodnil.

Prijať nešlo ani argument dovolateľky o odňatí jej možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd si nemal vyriešiť pred rozhodovaním o odvolaní vo veci samej otázku účastníctva, keď nedošlo k riadnemu doručeniu zrušujúceho uznesenia (resp. súdu - prvostupňového ani odvolacieho sa do dňa vyhlásenia rozsudku nevrátili doručienky preukazujúce opak), odvolací súd sa k tejto skutočnosti vo svojom rozsudku nevyjadril a pokiaľ takéto uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, nebolo jednoznačné, kto má stáť pred odvolacím súdom.

Inštitút ustanovenia opatrovníka slúži na spriechodnenie konania v prípadoch, v ktorých tomu môžu brániť rôzne okolnosti na strane účastníka majúceho byť takto zastupovaného. Opatrovník je povinný zastupovať účastníka v konaní, doručujú sa mu (namiesto účastníka) aj písomnosti a účelom opatrovníctva je tu zachovanie práv a oprávnených záujmov aj takého účastníka, ktorého pobyt nie je známy (§ 29 ods. 2 O. s. p.). Keďže uznesenie o ustanovení opatrovníka účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy, sa doručí iba ustanovenému opatrovníkovi (§ 49 ods. 7 O. s. p.), je tým zároveň takýto adresát identifikovaný aj ako jediná osoba oprávnená podať proti takémuto rozhodnutiu odvolanie. V prejednávanej veci ustanovená opatrovníčka žalobkyne (jej matka E.) právo podať odvolanie aj využila (namietajúc pritom uvedením jej známeho miesta, na ktorom sa žalobkyňa zdržiavala i nevykonaním - súdom - všetkých úkonov potrebných na zistenie pobytu), ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu o jej odvolaní, a to 16. novembra 2013, však zomrela.

Výkon funkcie opatrovníka je viazaný na ustanovenú osobu. Takáto funkcia nie je prevoditeľná, keď opatrovník sám zo svojej pozície nemôže so svojím ustanovením disponovať, previesť ho, či odovzdať inej osobe, keďže na toto je oprávnený (pokiaľ ide o opatrovníctvo v civilnom procese) výhradne súd. Opatrovníctvo úmrtím opatrovníka ani neprechádza na dedičov či iné osoby, ale ako také zaniká, a to bez ohľadu na právoplatnosť, resp. i doručenie uznesenia o ustanovení opatrovníka, ako aj uznesenia zrušujúceho uznesenie o ustanovení opatrovníka (pokiaľ k úmrtiu dôjde pred nástupom ktorejkoľvek z tu uvádzaných ďalších právnych skutočností). Ustanoviť za opatrovníka inú osobu, ako aj zbaviť niekoho funkcie opatrovníka môže síce výlučne súd, pri zbavovaní funkcie však samozrejme musí mať na

pamäti, že zbavenie tu prichádza do úvahy len vtedy, ak zániku opatrovníctva nedošlo už skôr z iného (prednostného) dôvodu (akým je vždy smrť ustanoveného opatrovníka, spojená so stratou jeho spôsobilosti mať akékoľvek práva a povinnosti - tie na poli opatrovníctva logicky nevynímajúc).

Ak preto v konaní predchádzajúcom vyhláseniu dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu došlo k zrušeniu uznesenia o ustanovení opatrovníčky žalobkyni až potom, čo ustanovená opatrovníčka a odvolateľka v jednej osobe zomrela (a funkcia opatrovníčky jej zanikla už úmrtím), rozhodnutie odvolacieho súdu o tejto čiastkovej procesnej otázke nešlo považovať za správne. Práve to však spôsobovalo i absolútnu beznádejnosť dovolacej námietky žalobkyne, podľa ktorej jej odvolací súd mal i takýmto postupom odňať možnosť konať pred súdom. Nedoručenie rozhodnutia, ktoré ani nemalo byť vydané a to tomu, u koho to (právne) nie je možné, a to (v prípadoch druhovo totožných s tým v prejednávanej veci) za stavu nutnosti vykonania konania priamo s účastníkmi, totiž za postup súdu odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom považovať nie je možné.

Prípustnosť dovolania potom nezakladala ani žalobkyňou namietaná chyba v písaní z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (v dátumoch splatnosti pohľadávky, vyplývajúcich z dohody, tvoriacej prílohu žaloby), keďže v tomto prípade chyba v písaní (opraviteľná postupom podľa § 211 ods. 2 a § 164 O. s. p.) nezakladá omyl v skutkovom zistení a následnom právnom posúdení veci.

Žalobkyňou uplatnenými ďalšími dovolacími dôvodmi, reprezentovanými tzv. inými vadami konania a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, sa napokon dovolací súd zaoberať nemohol, pretože tieto dovolacie dôvody by mohli byť relevantné len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné, samy osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Aj keby teda tvrdenie dovolateľky o nesprávnom právnom posúdení veci bolo opodstatnené, táto okolnosť by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (bez ďalšieho) nezakladala.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 rovnakého zákona, najvyšší súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 vety prvej O. s. p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila neprípustným dovolaním žalobkyňa a ak žalovanému v takto skončenom konaní vznikli trovy, bol to tento účastník, ktorému vzniklo aj právo na ich náhradu (§ 243b ods. 5 veta prvá, § 224 ods. 1 a § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p.). V dovolacom konaní žalovanému vznikli len trovy na právnej službe advokátky, a to na odmene za jeden úkon právnej služby v sume 66 eur (písomné vyjadrenie k dovolaniu z 22. marca 2016 podľa § 10 ods. 1 a 6 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „vyhláška“) a na paušálnej náhrade k takémuto úkonu vo výške jednej stotiny výpočtového základu, teda v sume 8,58 eur (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky). Spolu tak žalovaným nárokovateľná náhrada činila 74,58 eur a práve povinnosť na zaplatenie takejto sumy bola preto uložená neúspešnej žalobkyni, ktorá ju má zaplatiť k rukám advokátky žalovaného (platobné miesto podľa § 243b ods. 5 vety prvej a § 149 ods. 1 O. s. p.) v zákonnej lehote 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p., i tu v spojení s ust. § 243b ods. 5 vety prvej rovnakého zákona a nezistenie dôvodu pre výnimku z pravidla).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok